

har imidlertid haft den Ære at føre Forhandlinger om Dyrtidstillæg, Løntillæg o. s. v. med Tjenestemændene i en Aarrække nu under Verdenskrigen, og jeg er altid skiltet fra dem i det bedste Forhold og har altid ført disse Forhandlinger saaledes, at Tjenestemændene erklærede sig tilfredse med det, der blev foreslaaet af mig og vedtaget af Rigsdagen. Det valne maa altsaa staa for det ærede Medlems egen Regning. Men jeg advarer, som sagt, mod at hidse Tjenestemændene op ved det Blændværk, at der kan ydes dem meget mere eller andet end det, her er foreslaaet. Jeg glædede mig meget over det Foredrag, som det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) holdt, det vil særlig sige Begyndelsen, hvor han nævnedes, hvilke Fordele Tjenestemændene havde overfor Folk med lignende Indtægter i private Erhverv, og stærkt fremhævede, at Tjenestemændene burde ikke lade være at tage Hensyn hertil, men mindes dette. Senere var jeg naturligvis ikke saa fornøjet med det ærede Medlem, naar han sagde, at vi maatte endelig se at faa de laveste Lønninger noget højere op; hvorledes dette skulde ske, overlod det ærede Medlem delvis til Lønningsudvalget. Det ærede Medlem fra Nykøbing F. (Valdemar Olsen) var ogsaa inde paa, at der var dog altid en Mulighed for at give de lavest lønnede mere. Dertil vil jeg blot sige, at det koster Millioner; hver Gang man vil røre ved de laveste Lønninger paa dette Forslag, vil det — det maa Rigsdagen være belavet paa — koste Millioner, og Millionerne — det skal jeg om et Øjeblik komme til — maa jo skaffes. Det ærede Medlem fra Fredericia nævnedes særlig, at han syntes, det var urimeligt, at Konjunkturtillæget var stigende, saaledes at ikke alle fik ens, og saaledes, at de smaa Tjenestemænd ikke fik mindst lige saa meget som de store, for de trængte mere. Ja, udfra den Betragtning kan man let komme til den, at alle skal lønnes ens. Men jeg ved dog ikke, om en Generaldirektør ikke skal have mere end den yngste Kontorist, der lønnes med 1 200 Kr. om Aaret; jeg antager ikke, det ærede Medlem vil drage den Konsekvens. Det ærede Medlem har i øvrigt for faa Dage siden været med til at vedtage et overordentligt Løntillæg, hvor netop Principet var, at Folk med højere Lønninger faar mere end de med de lavere; derfor er det lidt sent, det ærede Medlem nu kommer til den Opfattelse, at det er noget, der strider mod hans Anskuelse.

Det ærede Medlem mente saa — og derved kommer jeg ind paa noget, som jeg dog ikke vil langt ind paa —, at der heller ikke var nogen Grund til, at der ikke skulde ydes dem mere, thi der er rige Folk at tage fra, og det ærede Medlem omtalte den danske Handelsstand uden nogen Begejstring. Hvis man skulde gaa ud fra hans Ord, vilde man nærmest komme til den Anskuelse, at det var Snydere og Bedragere til Hobe, der paa den laveste Maade havde spekuleret i at faa deres Medborgere. Jeg kan ikke gaa med til den Opfattelse, og jeg vil sige, at det er vel heller ikke heldigt, at man betegner erhvervsdrivende, handlende, industridrivende o. s. v. saaledes, men man kunde let faa det Indtryk, naar man hørte det ærede Medlems Tale. Det ærede Medlem mente særlig, at det var de nye Velhavere, der skulde betale. Jeg maa nu sige, at i den Periode, vi har oplevet, har intet andet Land beskattet de højeste Indtægter stærkere end Danmark, heller ikke Formuerne, og at disse Love skal gennemføres, Skattelove saavel som Lønningslove, og man maa da vel tage noget Hensyn til, at ikke alle her i Landet er Socialdemokrater og ikke alle kan mene, at selve det at eje Kapital, Formue, have stor Indtægt i og for sig er forkasteligt. Jeg mener det i alt Fald ikke, og jeg kan heller ikke mene, at den Mand, der ved Dygtighed enten tjener sig en Formue eller skaffer sig Indtægt, i og for sig er et Skadedyr i Samfundet, jeg har ikke den Mening, og jeg antager, at adskillige andre heller ikke mener dette, men naar man hørte det ærede Medlem fra Fredericia tale, fik man nærmest Indtryk af, at han var af den Mening, jeg haaber, det ærede Medlem ikke vil staa ved det. Jeg havde det Indtryk af det ærede Medlems Tale, som om han i og for sig anbefalede en Art Konfiskation af de store Formuer, men saa langt er vi dog ikke her i Landet, og jeg ved ikke, om man er naaet dertil i noget som helst andet Land. Plannen er ganske vist oppe, men dog ikke i en saadan Form, at det betyder en Konfiskation af Formuen. Det er kun i Tyskland, man er inde derpaa, men da den Formueskat, der der er Tale om, skal kunne udstrækkes over 30 Aar, bliver den dog ikke det, som man fra forskellige Sider betragter som Idealet af en Formueskat, en saadan, som i et enkelt Aar tager saa meget som muligt af Formuen fra den i Øjeblikket levende Slægt. Men een Ting er dog sikkert, at vil man gøre